

Fastelavns søndag 2019 (76-58 v. 1 og 3 - 441/430-494-217)

Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« var Jesu opfordring til Johannes - og sådan blevet det - og han kunne da træde op af dette jordens forstervand - flodens rindende vand og høre sin himmelske far sige: "Denne er min søn, den elskede, i ham har jeg velbehag".

Der er jo godt nok gået en rum tid mellem dette udsagn fra Gud og så hans skaberord: Der skal være lys. Ja sådan ca. 13,7 milliarder år imellem. Og det er ikke lige sådan at fatte for os menneskebørn.

Så vi digter os til, hvordan vores første guddommelige lykketilstand har været i Guds have, hvor alt var såre godt og ser os selv som den mest mageløse skabning på denne jord.

Sådan så og ser vi os selv – som syndere, der blev udvist af Guds have, fordi vi havde inddrukket alverdens visdom. Nå ja, det var nu kun et æble, der skilte os fra denne lystens og harmoniens have - dette paradys ifølge myten om syndefaldet.

Men virkeligheden er nu en anden - for ulykken kom ind i verden da den klump kød og blod vi egentlig er - rejste sig op på to ben og blev bevidste om, at vi skulle dø - for så var fanden løs og da begyndte vi at anråbe vores skaber.

Rodløst famler vi os så frem – som en anden forvildet primat. En afart af noget oprindeligt, som nu egenrådigt søger at bemægtige sig denne lille blå planet – ja hele universet. Vi er vel naturhistoriens mest arrogante og skadelige væsen.

Således opbyggede vi en moraliserende verdensforståelse med os selv som centrum, med et frygtindgydende gudsbillede - en gud, der straffer og velsigner os efter fortjeneste. Vel at mærke efter love vi selv har sat. Men på den måde kommer vi til at dyrke os selv i stedet for skaberen.

Vi lever, som var det hele givet os til evig arv og eje – men ikke på en måde, hvor vi i respekt for det, vi mener er os givet, søger at leve i pagt med det givne – tværtimod.

Det famøse æbles virkning har jo medført, at vi stort set er ved at gøre jorden ubeboelig ikke bare for os selv men også for alt andet liv. Vi er i rivende fart ved at udrydde dyre- og plantearter rundt om på kloden, hvilket har store konsekvenser for økosystemerne og dermed også for os selv.

Vi kender nu mange af de skæbnesvangre konsekvenser for vores hærgen.

Ja, allerede i 1896 advarede kemiker Svante Arrhenius om - at den omfattende afbrænding af fossile brændstoffer ville medføre en global temperaturstigning.

Dette vakte ikke nogen genklang den gang - det gør det i dag. Men vi mennesker er vankelmodige - og vores ubeslutsomhed går ud over vores efterfølgende generationer. Videnskaben har til alle tider haft trange kår.

Helt galt går det, når man laver et modsætningsforhold mellem videnskaben og kristendommen. Som f.eks. når en folkekirkepræst for nogen tid siden trådte frem og påstod at Gud skabte mennesket af jord for 5500 år siden - og dermed anfægtede alle videnskabelige resultater desangående. Ja så hører alt op.

Og sådan har bibelfundamentalister gjort det Gamle Testaments skabelsesberetninger til et religiøst alternativ til videnskabens resultater ved at læse biblen som var den skrevet med logos-sproget – et sprog der bruges til det som kan måles og dokumenteres.

Det åndelige sprog, derimod, er det mytiske sprog, hvormed vi tolker vores tilværelse og udtrykker tro. Og Gamle Testaments skabelsesberetninger er mytisk tale. Er oldtidens forklaring på menneskets herkomst og rolle i denne verden.

Der er intet i evangeliet om Herren Jesus Kristus, der taler imod evolutionslæren, og omvendt er der intet i videnskaben, der taler imod troen på en Gud som skaber.

Som vi sang til start i Brorsons kloge salme: Op! Thi dagen nu frembryder: Nu må skyggen bort sig vende - og det billedværk få ende. Moses rige nu ophører, Kristi friheds Ånd os fører.

”Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed”. Sådan trådte Jesus ind i vores menneskeliv for at dele det med os til den bitre ende.

I ham ser vi den Gud, som fra første færd har åbenbaret sig i lys – skaberen - der nu skjuler sig i vor Herres Jesu Kristi ringhed. Ikke som en frygtindgydende dommer - men som et menneske i en synders skikkelse.

Vi mennesker er ikke onde fra fødsel af - men tværtimod uskyldsrene - det turde være åbenlyst for enhver, når vi ser vores små der endnu ikke er ramt af livets vilkårlighed. Men langsomt sander vi til, som vi vokser op.

Som forfatteren Knud Lyne Rahbek sagde om den unge H.C. Andersen: Han er udstyret med et hoved som et pulterkammer af godt og ondt - men den beskrivelse passer vel egentlig godt på os alle.

Lad de små børn komme til mig - sagde Jesus - det må I ikke hindre dem i. For den der ikke tager imod Guds rige lige som et lille barn, kommer slet ikke ind i det.

Det er ord der føre os til den kristne dåb. Og nok døber vi med vand, ligesom Johannes. Men dåbens vand - forvandler sig billedlig talt til den ypperste vin ved Helligåndens kraft.

Hvilket er en allegori, ligesom da Jesus forvandlede vandet i de rituelle renseskar til vin i fortælling om brylluppet i Kanna.

Dåben er korsets ord. Det er på korset, vi lærer den skjulte Gud at kende. Det er på korset, han forsoner sig med mennesket og derved i dåben genføder os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse. Korset er nådens ord: tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør.

Således møder denne på to ben oprejste skabning, mennesket, sin skaber i Jesus - hvis liv blev til et menneskeliv, sådan som Gud har skabt det, et billede af Guds liv, kærlighedens evige liv.

Sådan er hans ord saliggørende for de fattige, der ikke er blevet til andet end det, de er født til – nemlig fanget af livet og født ind i dødens skygge. Amen

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen